Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: ”Døden. - 1902”, i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 2. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392992032/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

næsten hele Broders Kiste var begravet under Jord — kun de grønne Kranse stak frem — men — — —

«Kom nu, Tue, vi skal hjem.» Fader bøjede sig ned over ham og kyssede ham.

Tue så forvirret i Vejret, Faders Ansigt var vådt af Tårer, og hans Mund bævede i det hvide Skæg. Moder og Søster stod tavse i deres lange, flyvende Slør, og Præsten stirrede oppe fra Gravhøjen ned til Kisten, med Spaden i den sænkede Hånd. Men de fremmede Herrer og Damer begyndte at forsvinde i Alleerne, Tue syntes, de skyndte sig af Sted, men det var jo også så dårligt Vejr.

Nu kastede Præsten Skovlen og kom ned til dem.

«Hr. Inspektør,» sagde han og trykkede Faders Hånd. Langsomt fulgtes de ned gennem de våde Alleer, der bruste og suste over deres Hoveder. Præstens Øjne gled hen over de hældende Kors og de hvide Marmortavler.

«Grave — lutter Grave —» mumlede han.

Han så hurtigt op, med et forskræmt Udtryk i det magre Ansigt.

«Undskyld — undskyld mig — men tre Begravelser på én Dag, og lutter unge og Børn — Børn, jeg selv har døbt, som nu Deres Alf — — —»

Fader så på ham: «Ja, det maa være tungt.»

Præsten nikkede, han strøg sig hen over Ansigtet med den dirrende Hånd.

«Nå — men undskyld mig.»

De var nået ud til Kirkegårdsporten; udenfor holdt Jes med Kalesjen for at køre dem hjem, Løvnenes gule Blade flagrede ned over de tykke, brune Heste, der stod og krøb sammen i Sludet.

Tue vendte sig endnu en Gang og så tilbage over Hegnene og Hækkene, men Regnen slog ham i Øjnene, og han kunde ikke se Broders Grav. Så løftede Fader ham ind i Vognen, hvor Moder og Søster